

»Medved je, medved!«

Vsi smo bili enih misli in udrlo je vse, staro in mlado, lovcem naproti.

Ko smo došli do njih se je pa vsakemu izmed nas izvil iz prsi glas začudenja — kajti bil je res medved.

Kdo bi opisal začudenje mladih in starih in to zgovornost, ki se je razvila potem ob tej priliki. Lovci niso mogli odgovarjati na vsa vprašanja, tako je vse tiščalo vanje. Komaj so nam to pojasnili, da ga je ustrelil Lovriš že prvič, a da je še živel, ko so prišli do njega. Dali so mu po vrsti še tri strele med rebra, potem se je šele iztegnila mrcina.

O drugem medvedu pa ni bilo ne duha ne sluha. (Na tihem smo si pa vsi mislili, da je bil drugi le v prehudo razburjeni domišljiji Lovriševi.)

Šli smo za ubitim medvedom kot v slavnostnem izprevodu. Vsak ga je hotel tudi potipati, posebno otroci so se zdeli samisebi pogumni, ko so ga vleкли za dlako. Ogledali smo vsega prav natančno od zob do repa, in sosedov Tonček mu je hotel odrezati celo krempeľ, kar so pa lovci opazili o pravem času in zapodili Tončka od rezanja takih spominkov.

Črez noč je ležal medved pri Lovriševih. Tam je bila zvečer zbrana skoro vsa vas. Zlasti otrok ni bilo mogoče spraviti iz hiše, dasiravno so jih hodile matere kar naprej klicat k večerji. Ta dan so bili menda vsi otroci medveda siti.

Šele pozno zvečer se je izpraznila Lovriševa hiša. Drugi dan so pa odpeljali medveda v mesto. Tam so ga menda nagačili in oddali v neko šolo, da ga učenci lahko ogledajo, kadar se učijo o njem.

O! takrat se pri nas ne sliši več o teh kosmatincih.

Lovriš pa si še dandanes šteje v veliko zaslugo, da je spravil zadnjega »našega« medveda s sveta, dasiravno je od strahu izgubil puško in še klobuk ...

Maksimov.



Sinoči ...

Sinoči so burje ledene
čez cvetno priplule ravan,
in cvet še sinoči prelesten
ob jutru ves bil je požgan.

In tožna in mirna ležala
so polja, ovenel je kras;
ko cvetje, prezgodaj brsteče,
strupeni pomoril je mraz.

O duša, o duša, kot s cvetjem
zgodilo se je i s teboj;
ko cvetje, prekrasno cveteče,
pomoril življenja je boj.

Prej sanje stotere so v duši
brstele prelestno tako —
sedaj pa na cvetje zvenelo
trpeče solzi se oko.

O časi prelestne mladosti,
pomoril vas strup je prevar
in vaše radosti in sreče
ne vrne nikdar več, nikdar ...

Radivoj Rehar.

